

Život farností 11

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí, Lešná a Branky listopad 2007

ADVENT

čekání čekání čekání čekání čekání

trpělivost trpělivost trpělivost

modlitba modlitba modlitba modlitba

ztišení ztišení ztišení ztišení ztišení

předsevzetí předsevzetí předsevzetí

spěch spěch spěch spěch spěch

neklid neklid neklid neklid neklid

lhostejnost lhostejnost lhostejnost

nezájem nezájem nezájem nezájem

kritizování kritizování kritizování

aby to o adventu s vámi takhle nedopadlo

přeje o.Pavel

Pozdrav z Kanady

Moji milí!

Ohlašuji Vám poslušně, že se na 30 dní vypařím z Montrealu A.M.D.G. (*Ad maiorem Dei gloriam – K větší slávě Páně; pozn. redakce*). Mám od neděle 4. listopadu až do 5. prosince velké (ignaciánské) exercicie, o které jsem prosil vzhledem k mým věčným slibům příští léto. Budou to pro mě zřejmě nejdůležitější duchovní cvičení týkající se mého povolání k řeholnímu životu a ke kněžství. Vzpomeňte si prosím na mě v modlitbě.

Pokoj Vám!

*David Dřevojánek
bratr Benedikt z mnišské komunity Jerusálém.*

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Království Boží

Martin Buber v jedné ze svých povídek píše o tesaři z Lubinu. Ve snu uviděl obrovský poklad určený pro něj, pokud ho najde. Okamžitě si sbalil všechno své nářadí do staré cestovní brašny a vydal se do světa. Hledal marně. Po čtyřiceti letech se vrátil domů unavený a vyčerpaný. Brašnu s nářadím pohodil na zem u krbu, který před léty opustil. Prkno, na které spadla odhozená brašna se posunulo. Pod ním se objevil poklad, který viděl ve snu.

Hledáme-li království Boží někde jinde než tam, kde právě jsme, hledáme-li ho jinde než uvnitř, ve svém nitru, hledáme marně.

Mojžíšovi se Bůh zjevil v hořícím keři. Na Sinaji mu dal zákon a přikázal mu, aby pro něj postavil stan. Později postavili Izraelité chrám. Uprostřed byla velesvatyně ukrytá za obrovskou oponou. Když byl Ježíš oslaven na kříži, opona se roztrhla. Velesvatyně přestala být „místem Boží přítomnosti na zemi“. Skončil Starý zákon, skončila starozákonní bohoslužba. Bůh je od té doby přítomen v chrámu Kristova těla. Tímto tělem je církev. Boží přítomnost je v těch, kdo ho přijímají. Království Boží je v nás.

„Bůh, je Bůh přítomnosti“, říká Mistr Eckhart. Bere tě tak, jak tě nachází, dovoluje ti, abys k němu přišel, neptá se tě, cos byl, ale co jsi nyní.

Chce nám dát poznat své velké milosrdenství. Vybízí nás k pravé pokoře a zkroušenosti. Duše, která se uzavírá a izoluje, je podobná žhavému uhlíku, který vypadl z ohniště.

„Člověk je obraz Boží. Nesluší se, aby poslouchal cokoli a kohokoli, kromě Boha“, říká sv. Řehoř Nysský.

A sv. Augustin se ptá: „Vládci, kteří se nebojí Boha, čím jiným by se mohli stát než bandou lupičů? Kdo může omezit toho, jenž má v ruce moc a nevěří, že je nad ním někdo mocnější, a který hájí právo?“

Moderní člověk věří v demokracii – a tedy v člověka. Jde o vládu „z vůle lidu“. Ale copak demokracie stojí na nějakém principu neomylnosti? Žijeme v lidštějším světě? Jsou úřady humánnější? Stojí „ve službě lidem“?

Moderní člověk se cítí dospělý, svobodný a dostatečně zodpovědný na to, aby určoval pravidla života sobě i druhým. Papež Pius XI po 1.světové válce vyhlášením svátku Krista Krále ukázal na propast, kterou člověk otevírá, když chce poroučet druhému člověku. Nad touto propastí stojíme i dnes.

Liturgie tohoto svátku ukazuje ústy proroka Daniela (Z, 13–14) na „Syna člověka“. Evangelisté ho zpřítomňují 78 krát jako toho, komu byla dána moc – sláva – království. Nový zákon je odhalením Krista skrytého ve Starém zákonu (sv. Augustin). Jeho království je bez konce. Věčné království není dílem lidským. Ale člověk - pro svoje spojení se „Synem člověka“ - může mít na něm účast.

Zjevení sv. Jana (I, 5–8) odhaluje, kdo je Ježíš Kristus – Mesiáš. Je to „věrný svědek“, „prvorozený z mrtvých“, „vládce nad králi“.

Pro nás z toho vyplývají dvě skutečnosti:

- Vědomí Ježíšovy absolutní svrchovanosti.
- Poznání, že On z nás udělal královský národ a kněze Boha Otce.

Naše existence je podílem na jeho věčném království. On je pro nás Král králů, Pán pánů, jemuž můžeme plně důvěřovat a jehož poddanství se nebojíme. On je náš Spasitel, Světlo světa, Pramen života, Brána do Království.

otec Jaroslav Kašpar

Agentura pozitivních zpráv...

Každý den, kdykoli si pustíme televizní zprávy, čteme noviny, posloucháme rozhlas se dozvídáme, kdo byl dnes zase zavražděn, okraden, kolik amerických vojáků dnes zahynulo zase v Iráku, kolik českých podnikatelů bylo dnes zatčeno za tunelování, kolik policistů bylo dnes odsouzeno za to, že prodávali zabavený heroin, kolik letadel dnes spadlo a kolik lidí při tom zahynulo, o dobrou zprávu takřka nezávadíš. Ne, že by snad byl svět tak špatný, (iluze si nedělám ani o jeho dobrotě), ale taková už je mentalita sdělovacích prostředků, až tam se to dostalo: referovat o pozitivních událostech se jaksi nehodí, nikdo to nedělá, ono je potřeba roztačet peplemetry, aby se mohlo vydělávat na reklamě, nebo co? V novinách je to podobné, už několik roků nemohu číst noviny večer před spaním, protože mě to vždy rozčilí a pak mám problém s usnutím...

Pojďme to jednou zkusit jinak. Zatím to tajím. (Dobré nápady se přece kradou). Co takhle založit Agenturu pozitivních zpráv? Tam, v APZ, by byly zprávy výlučně pozitivní: představte si tu krásnou zprávu: dnes nespadlo 1 243 652 letadel a tím byl zachráněn život 186 893 452 cestujících! Nebo: Dnes nevyhořel domov důchodců v Zá-

větrí u Větrného Jeníkova a zachránilo se 142 lidí. Nebo: Dnes se Jeníčkoví a Mařence nerozvedli rodiče a Jeníček a Mařenka tak budou mít pro nejbližší léta normální dětství a budou možná šťastnější, než ti pohádkoví... A tak dále a tak podobně.

Kde se bere to utkvělé přesvědčení nejmocnějších z lidí, totiž těch, kteří vládnu medii, že jen špatné zprávy jsou ty dobré, takové, které se dobře prodávají? Což to jednou zkusit jinak? Možná, že by dobré zprávy přilákaly k obrazovkám ještě více diváků. Lidé už musí mít za ta léta, za ta desetiletí, dost krve, zločinů, povodní, hurikánů, drog, přepadení, rozvodů. Jak víte, dámy a pánové experti z há es pé, že jen špatné zprávy jsou ty nejlepší? Je snadné říkat, že takové divák žádá, že takové divák chce. Jak může chtít něco jiného, když nic jiného nezná? Je těžké dokázat opak, já vím, protože s dobrými zprávami to zatím nikdo nezkusil. Ale představte si, jak vás, vážení obchodníci s násilím, ten, kdo to jednou zkusí a půjde mu to, převezte! Agentura pozitivních zpráv: APZ, to bude jednou, vsadím boty, trhák.

Bude třeba začít u dětí: tak jako si je prodavači špatných zpráv a obchodníci s násilím, řekli bychom, připravují čím dál pokleslejšími pohádkami se stále příšernějšími příšerkami a stále většími dávkami násilí a krve, na konzumaci negativ, bude prioritou APZ dělat pro děti neakční, klidné příběhy, kde bude dobro, láska a humor vítězit nad zlem, nenávisť a smutkem.

Mám to vyzkoušené: děti, které si odmalíčka zvyknou na pohádku před spaním, na maminčino pohlazení a na klasickou muziku do kolébky, mají větší šanci stát se opravdovými, to jest slušnými a dobrými lidmi. Násilí se jim nejspíš bude protivit, babičku v tramvaji pustí nejspíš sednout a místo zvukového smradu, kterého je plný éter, si raději pro začátek poslechnou nejspíš Dvořákovu Humoresku nebo Smetanovay polky...

Před lety jsem byl v rakouském Štýrském Hradci na jednom setkání žurnalistů a politiků. Mluvilo, nebo spíš řečnilo se tam hodně. Mám plný sešit poznámek, a úvah, které jsem zapomněl pět minut poté, co jsem si je zapsal, ale jednu větu jsem si odtamtud odnesl navždy. Ne v poznámkovém bloku, ale dokonce v hlavě mé děravé, a to je co říci. A ta věta, ta velká pravda, stojí za to, aby byla tesána, aby si ji pamatoval každý, kdo má něco společného s medii. Řekla ji tehdy ve stručné a skvělé úvaze nezávislá rakouská novinářka dánského původu, paní Christine von Kohl.

Paní novinářka, která už dlouho není zaměstnána v žádné redakci, paní novinářka, o jejíž názor se ucházela nejpřednější rakouská i evropská média. Paní novinářka, která mohla říkat pravdu, padni komu padni a taky ji říkala. Paní novinářka, která psala o tom, o čem sama chtěla, o tom, co pokládala sama za důležité, a redakce se o její články a úvahy rvaly. Ústřední myšlenkou její tehdejší úvahy bylo: „Kde je svoboda žurnalisty, který je závislý na výši nákladu svého listu?“ Každý si dokáže odpovédět sám.

Můžete teď namítnout, že v právě navržené APZ bude také svoboda žurnalisty omezena, vždyť zlo ve světě stále působí

a bude působit i tehdy, bude-li se o něm méně mluvit. Žurnalista musí informovat objektivně. Už slyším ten poprask. Máte zcela jistě pravdu. Ale zlu není třeba dělat reklamu. Na úspěchu á pé zet taková drobná pozitivní autocenzura nic nezmění. Vsadím boty.

Pavel Jajtner

převzato zwww.radiovaticana.cz

Poslední soud

Dívali jsme se se skupinou turistů ve Florencii na klasické malby v muzeu Pitti. Při krátké návštěvě se můžeme soustředit jenom na to, co je hlavní, co se jinde nedá vidět. Ale ve skupině turistů jsou vždycky typy, kteří neposlouchají výklad, kteří přejdou bez povšimnutí Raffaella, ale sami cosi kdesi v koutku objeví, co chtěl průvodce pominout. Tentokrát tu byl nějaký starý pán, co se pořád opožďoval, nakonec pak zůstal stát u nějaké malby posledního soudu od neznámého autora. Neobdivoval ani harmonii barev, ani světlo, ale kroutil povážlivě hlavou nad kostlivcem, který vylézal z hrobu a nasazoval si pravou rukou vlastní hlavu na krk. Zřejmě to bylo pro něho pokusem proti víře. Takhle by mělo vypadat vzkříšení z mrtvých?

Zřejmě ne. Malíř má právo rozvinout trochu fantazii, zvláště když jde o tzv. eschatologické zjevení o posledních věcech člověka, o kterých se dá těžko mluvit jinak než obrazně. V tom smyslu vykládáme i zjevení Písma a předpovědi samého Krista. K vytvoření obrazu je ovšem třeba fantazie, ale obraz, je-li to pravdu obraz, není to, čemu se říká čistá fantazie. I kdyby byl bizarní, vyjadřuje něco, co je opravdové, je to skutečnost, která se nedá často jinak povědět.

Vzkříšení z mrtvých je skutečnost, ve kterou věříme. Jak si to představit? Tu se uplatní svoboda uměleckého tvoření. Ale i v té svobodné obrazotvornosti je jistá logika.

Mrtvé pochováváme do země a tam se rozpadají. Život je naopak na světle a síla života je v jednotě a soudržnosti všech údů. Máme-li povstat k životu, musíme překonat rozpad, kterému jsme v zemi podlehlí. Středověcí a renesanční umělci dovedli vylíčit tento okamžik bizarně, plasticky. Méně konkrétně, ale dogmaticky hlouběji, je tato scéna znázorněna na ruských ikonách. Tam je země a moře ve formě velkých úst. Která vracejí mrtvé. Jsou to táž ústa, týž jícen, který dříve zemřelé pohlcoval.

Díváme-li se na ten obraz v biblické souvislosti, je tu všelicos k zamyšlení. Na počátku stvořil Bůh zemi, souši. Podle představy Genese tu byla vodní propast. Ta pak zůstává stále obrazem zničení. Vzpomeňme si například na Jonáše. Utíkal před Hospodinem. Ale všude ho Boží rula zasáhla a pro něho trestá i jiné. Navrhne tedy plavcům, aby ho hodili do propasti moře, nicoty, odkud není návratu (*sr. Jon 1, 1–16*).

Moře je tedy, řekli bychom, svou vlastní přirozeností prvek, který pohlcuje, rozkládá, ničí. Proto stvořil Bůh pro člo-

věka zemi. Podle představy Genese stojí souše na sloupech, pevných základech, které se nepohnou, nezboří. Člověk tu žije bezpečně, je na pevné skále, kterou ničivá vodní propast nerozhlodá. Tu pevnou zemi Bůh při stvoření pokryl pestrým kobercem trávy, květin, obilí, stromů. Oživil ji zvířaty, aby se stala pro člověka rajskou zahradou. Ale stalo se něco podivného. Bůh oživil i vodní tůň rybami. I tam se všechno hýbe a množí. I voda se stává zdroj a prvek života.

A přece tyto dva prvky v jistém okamžiku se jakoby zpro-
nevěřují svému určení. Pohlcují a rozkládají lidi. Stávají se
jícnem smrti. Nedovedeme si představit, že by se stvoření
vymklo z rukou Božích. Vymklo se však člověku. Podle
biblického učení se země stala prokletou. Je to tatáž země,
kterou Bůh požehnal. Do prokletí ji přivedl hřích. Člověk
se vzbouřil proti Bohu, země a moře se tedy vzbouřili proti
němu. Požehnaní dává život, prokletí přináší smrt. Tedy
životodárná země pohlcuje lidi, stává se jim hrobem. Do
kdy? Až do té doby, kdy lidstvo zavolá: „Blahoslavený, který
přichází ve jménu Páně“ (sr. Lk 13, 35), do druhého a defi-
nitivního příchodu Krista na zemi.

Moderní člověk, který žije ve městě, nemá pro zemi mno-
ho úcty. Pro něho je jenom mrtvím prostorem. Slovanští
venkované se dívali na „syrovou matku zemi“ jako na ži-
vou bytost, která nás miluje, chrání, uzdravuje, která nám
dává stravu a příbytek. Báli se zemi urážet. Kdyby byla tato
síla země něčím samostatným, nezávislým, stal by se kult
„matky země“ pohanskou modloslužbou. V Bibli není země
nezávislou bohyní, je výrazem Boží dobroty, je to dar Otce
těm, kteří se modlí Otče náš, a proto jim dává denní chléb,
hmotný i duchovní. Vždyť z plodů země je eucharistický
chléb a víno pro věčný život.

Definitivní příchod Kristův na zemi znamená vysvobození
země z prokletí hřichu. Navrátí se tedy ke své přirozenosti,
stane se životadárnou matkou. Vydá mrtvé, které pohltila.
Mrtvé však vydá i mořská hlubina. Mnoho lidí našlo hrob
v moři. Ale nejde tu jenom o tuto praktickou konotaci.
I moře je symbol. Jak jsme už řekli, je spojeno v obraznosti
lidí s pojmem propasti, zániku. Jonáš tam měl zahynout.
Ale moře jej vyvrhlo zpět na zemi. Smrt je v lidské zkuš-
nosti definitivní. Je tragédií. Je to odchod tam, odkud není
návratu. Ale Kristova přítomnost mění i smrt v život. Proto
musí mořská hlubina vydat ty, které pohltila.

Tato eschatologická úvaha o konci světa a o druhém pří-
chodu Kristově však není jenom k tomu, aby nám otevře-
la pohled do budoucna. Bible není jasnovidecká příručka.
U Boha je všechno přítomné, minulost i budoucnost. Nako-
lik proniká Boží život nás, natolik je i pro nás budoucnost
přítomnou skutečností. Tedy už teď země a moře vydává to,
co pohltilo, alespoň v jistém stupni.

Kolik našich známých, příbuzných a přátel už pohltila
země! Možná leží na blízkém hřbitově a přece je mezi nimi
a námi neprostupná zeď. Je o tom známá Sládkova bás-
nička: „Za moře jsi neodešla, nejsi ani za horami. Jen ta
hrstka polní trávy roste mezi námi. Přes moře ptáče letí,
přes ty hory vítr táhne, ale zde tou hrstkou trávy ruka ruku
nedosáhne.“

Život se skládá ze setkání, smrt rozděljuje. Křesťanství věří
ve věčné znovushledání na zemi v poslední den. A přece
už teď, v tomto životě, žijeme v tzv. obcování svatých. Po-
chovali jsme těla zemřelých do země. Ale přesto věříme, že
v nebi už nyní s Kristem žijí a kralují. Modlí se za nás a my
se modlíme za ně. Je tu už styk, i když je neviditelný, je sku-
tečný. Naši zemřelí jsou nám vlastně blíží, než když bydlili
na zemi v sousedství. Země drží viditelnou schránku jejich
osobnosti, neviditelně je už vydala.

Moře života pohltilo naši minulost. Kde už je mládí, kde
už jsou všechny zážitky z cest, ze studia, z práce. Žijí jenom
ve vzpomínkách. Ale i ty časem vyblednou. Zůstanou-li
naopak živé, často budí pocit melancholie, smutku. Ale
přece se nic z toho, co jsme udělali nebo zažili, nemůže
ztratit. Moře minulosti nám jednou vrátí celý život nazpět.
Ale už teď jej vrací ve formě vědomí, že jsme dělali dobře.
To nám dává sílu k životu. A jsou-li minulé skutky spojeny
s pocitem výčitky svědomí, křesťanská naděje nás ujišťuje,
že ten skutek je natolik přítomný, že se dá napravit poká-
ním. Dá se jakoby vylovit z moře minulosti a dokončit,
usměrnit.

Křesťanské zjevení o posledním soudu není tedy děsivou
nebo bizarní fantazií, ale uskutečněním touhy všech lidí
o věčném návratu života, který se nám denně ztrácí a který
toužíme zachytit, aby neprchal.

Tomáš Špidlík

převzato z www.radiovaticana.cz

Charita informuje

Na poděkování dobrovolníkům přijde i Červená Karkulka

V pondělí 3. prosince proběhne poděkování všem dobro-
volníkům, kteří se zapojili do humanitární činnosti „ple-
tení obvazů“ a kteří v rámci svého volného času pomáhají
v „charitním šatníku“ bez nároku na odměnu. Celé setkání
vypukne v 16 hodin v kavárničce Kopretina, která sídlí na
ulici Luční (Stínadla). Na úvod zahrají děti ze ZŠ Masary-
kova „mini muzikál“ o Červené Karkulce, poté všem po-
děkuje ředitelka Charity Zdislava Odstrčilová, která zahájí
volnou zábavu se sladkým potěšením.

Tímto bychom chtěli předem ze srdce poděkovat všem
za jejich snahu a ochotu pomoci! Velice se těšíme na Vaši
účast.

Veronika Šafferová

koordinátora humanitární pomoci

Komunitní centrum Zeferino, které pracuje s rom- skými dětmi a mládeží, hledá dobrovolníky

na doučování dětí od 1. do 6. třídy. Doučování probíhá na
ZŠ Masarykova, trvá zhruba 1 hodinu a je možné zvolit
si den, který vám nejlépe vyhovuje. Je ale nutné dodržet
níže uvedené hodiny. Děti je možno doučovat přímo v ro-

dinách a v tom případě je možno doučování posunout na pozdější dobu.

- Doučování dětí z 1.–2. třídy od 11.40 hodin, doučování trvá zhruba 1 hodinu.
- Doučování dětí z 3.–6. třídy od 12.30 a od 13.25 hodin – dle vyučování dětí.
- Na pomoc v kroužku pro školní děti – volnočasové aktivity (malování, výroba dárečků, zábavné hry, sportovní odpovědně...). Kroužek probíhá každé úterý (kromě prázdnin) v době od 13.30 do 16.30 hodin. Není potřeba, aby byl dobrovolník v kroužku po celou dobu, záleží na dohodě. V případě zájmu či jakýchkoli dotazů, kontaktujte prosím Lenku Machalskou na tel. 571 619 981, 777 672 900 nebo pište e-mail: lenka.machalska@charita.cz.

ZŠ Salvátor

Posezení u cimbálu

V pátek 9. listopadu proběhlo Posezení u Cimbálu, ke kterému nám hrála a zpívala cimbálová muzika Polajka. Svými krásnými valašskými písněmi nás provázela po celý večer a vytvořila tak příjemnou atmosféru pro zábavu i tanec. Děkujeme Polajce i rodičům za prožití pěkného večera a také naše poděkování patří všem sponzorům za bohatou tombolu.

Reprezentace našich žáků ve sportu

- V pátek 5. října se konal přespolní běh v Rožnově pod Radhoštěm. Z naší školy se zúčastnili žáci 7., 8., a 9. třídy – D. Bořuta, J. Kratochvíl, P. Chaňo, P. Žilinský, F. Denk, J. Zetocha, Š. Černoch, V. Haiker a M. Vrána. Chlapci se sice neumístili na předních místech, ale pochvalu určitě zaslouží.
 - V úterý 6. listopadu proběhl Turnaj v halové kopané v ZŠ Zašová. V kategorii A chlapci 6. a 7. ročníku získali 3. místo. Balhopřejeme!
 - V pondělí 12. listopadu se konalo okrskové kolo ve vybíjené žáků II. stupně základních škol. Naše dívky se v kategorii A umístily na 3. místě. Rovněž blahopřejeme!
 - V úterý 13. listopadu proběhlo okrskové kolo ve vybíjené žáků II. stupně základních škol. Naši žáci se probojovali do finále a nakonec získali 4. místo.
- Všem našim sprotovců děkujeme za pěknou reprezentaci školy!

Mgr. Beáta Vodáková, Mgr. Radomír Juříčka

Mikulášské nadělení

Ve čtvrtek 6. prosince se žáci naší školy rozejdou do školek, aby dětem přinesli dobrou náladu, radost a možná i nějaké čertovské překvapení. Nadělovat budeme v MŠ Štěpánov, MŠ Vyhlička 1 a MŠ J. K. Tyla.

Besedy

- Při příležitosti návštěvy misionáře o. J. Šlégra, v pátek 9. listopadu, žáci 8. a 9. třídy zhlédli film o Bangladéši, kte-

rý popisuje život v nejchudších částech světa a mohli se tak seznámit s náročnou a obětavou prací misionářů.

- Žáci 8. a 9. ročníku se mohli ve čtvrtek 15. listopadu zúčastnit besedy s o. J. Kašparem a panem M. Sedláčkem v rámci projektu „Příběhy bezpráví“, která navázala na projekci filmu Kousek nebe. Tento film zachycuje nelidské zacházení s politickými vězni v 50. letech za komunistického režimu.
- Ve čtvrtek 13. prosince si žáci 9. třídy v Rožnově pod Radhoštěm vyslechnou přednášku Věry Kulišťákové z Poradny pro ženy a dívky na téma „Partnerské vztahy“.

Srdečně vás zveme

Základní škola Salvátor ve Valašském Meziříčí a Charita Valašské Meziříčí všechny zvou na Valašský živý betlém za doprovodu písní sboru naší školy pod vedením Ing. Františka Maliňáka – v neděli 16. prosince 2007 v 16 hodin na náměstí ve Valašském Meziříčí.

Upozornění

- Po celý měsíc listopad probíhá sběr papíru, jehož výtěžek bude zaslán na konto „Adopce na dálku“. Všem velmi děkujeme!
- Během prosince můžete přinášet hračky, s kterými si vaše děti již nehrají. Pořádáme akci ve spolupráci s Charitou ve VM. Hračky vybírá Mgr. Karolína Kramolišová v 1. ročníku.

Hledá se školník

ZŠ Salvátor přijme školníka na poloviční pracovní úvazek. Nástup možný od 1. ledna 2008. Zájemci ať se hlásí u ředitele školy (571 611 779) nebo na farním úřadě.

Jana Dobešová

Socha Ježíšova Srdce

se po mnoha létech objevila u svatostánku. Je to socha, která se dávala dříve nad svatostánek v měsíci červnu. Původně jsem si myslel, že by tam byla pouze v tomto měsíci. Mnozí však projevíli zájem, aby tam socha zůstala i po skončení června. Dnes prožíváme Slavnost Ježíše Krista Krále. I tato slavnost má vztah ke zjevení Ježíšova Srdce Sv. Markéty Marii Alacoque v 17. století. Příští neděli u oltáře socha již nebude. Začne doba adventní. Náš pohled se zaměří na adventní věnec a my se s touhou budeme připravovat na příchod Ježíše Krista. O Vánocích budou u svatostánku stromečky a před oltářem soška Pražského Jezulátka. Budeme rozjímat o Ježíšově dětství. V době postní se nad svatostánkem objeví velké plátno s ukřížovaným Spasitelem a o Velikonocích soška vzkříšeného Krista. Socha Ježíšova Srdce by u oltáře mohla být opět od svátku Ježíšova Srdce do slavnosti Ježíše Krista Krále.

o. Pavel

Rok Písma svatého

bude vyhlášen 1. neděli adventní v naší arcidiecézi. Svatý otec Benedikt XVI. nedávno uvažoval o postavě svatého Jeronýma. Tento učitel církve prožil 35 let v jeskyni, která sousedila s jeskyní Narození Páně v Betlémě a tam překládal originál Písma svatého do latiny (tzv. Vulgáta). Tento překlad byl po dlouhá staletí považován za oficiální překlad církve. Pro povzbuzení k lásce k Písmu svatému chci uveřejnit alespoň část promluvy Svatého Otce.

o. Pavel

Svatá země 2008

Od pondělí 31. března do čtvrtku 10. dubna 2008 proběhne, dá-li Pán, pouť do Svaté země. Kromě návštěvy obvyklých míst (Galilea, Jeruzalém, Betlém) bude součástí poutě i výstup na horu Sinaj. Předpokládaná cena 19 000 Kč. Podobně jako v roce 2006 by byla pouť organizována s cestovní kanceláří Miklas Tour z Prostějova. Prozatím je přihlášeno i se mnou 20 zájemců. Zbývá tedy 25 volných míst. Pokud chcete letět s námi, odevzdejte mi co nejdříve papír se svým jménem, rodným číslem, číslem pasu, adresou, telefonem, případně e-mail.

o. Pavel

Ježíš drží slib

Mnohým je známo, že náš bývalý prezident pan Gustáv Husák umíral posílen svátostí nemocných, o kterou sám požádal. Ale už je méně známo pozadí. Svátost mu uděloval kněz (a teď úplně nevím, zda v přítomnosti o. arcibiskupa Sokola nebo jen s jeho vědomím). Když se o tomto obrácení dověděl o. biskup Pavel Hnilica, vyprávěl to jednomu ze svých známých a ten nejenže nebyl překvapen, ale vše objasnil. Říká: „Veď já som si s Gustom, ešťa ako studenti, urobili 9 prvých piatkov a takto uctievali Božské Srdce Ježíšovo.“

Tedy Pán Ježíš vzal vážně pana Gustava Husáka a dal mu možnost, tak jak slíbil ctitelům svého Nejsvětějšího Srdce, neumřít bez milosti Boží. Toto svědectví jsem před časem stejně jako i někteří z farnosti slyšeli na vlastní uši z úst o. biskupa Pavla Hnilici a mnozí jsme plakali dojetím. Jak dobrý je Pán!

Nejbližší první pátek je 7. prosince 2007 a je to 1. pátek adventní doby a nového církevního roku. Proč nevyužít velkorysého Milosrdenství Božího a neuctít Ježíšovo Nejsvětější Srdce 9 po sobě následujících 1. pátků v měsíci a nesplnit podmínky jím stanovené. Ježíš dodrží slib stejně jako Panna Maria při uctívání jejího Neposkvrněného Srdce na první mariánské soboty i v případě každého z nás.

Václav Chládek

Svatý Jeroným

katecheze svatého otce Benedikta XVI. generální audienci, náměstě sv. Petra 14. listopadu 2007

Drazí bratři a sestry, pokračujeme dnes prezentací postavy svatého Jeronýma. Jak jsme o něm řekli minulou středu, věnoval celý svůj život studiu Bible, a můj předchůdce papež Benedikt XV. jej označil za „významného učitele interpretace Písma svatého“. Jeroným kladl důraz na potěšení a důležitost sblížení se s biblickými texty: „Nezdá se ti, že už tady na zemi přebýváš v království nebeském, když s těmito texty žiješ, medituješ je a když neznáš nic jiného a nic jiného ani nehledáš?“ (*Ep. 53, 10*). Vést dialog s Bohem, s jeho Slovem, totiž v jistém smyslu zpřítomňuje nebe, tedy Boha. Důvěrně se stýkat s biblickými texty, zejména Novým zákonem, je pro věřícího podstatné, protože „neznat Písmo znamená neznat Krista“, jak zní jeho známý obrat, který citoval 2. vatikánský koncil v konstituci *Dei Verbum* (č.25).

Byl vskutku „zamilovaný“ do Božího Slova a kladl si otázku: „Jak by se dalo žít bez poznání Písma, skrze něž se dochází k poznání samotného Krista, který je životem věřících?“ (*Ep. 30, 7*). Bible – nástroj, „kterým Bůh každý den

mluví k věřícím“ (*Ep. 133, 13*) – se stává podnětem a zdrojem křesťanského života každému a ve všech situacích. Číst Písmo znamená hovořit s Bohem: „Modlíš-li se – píše jedné mladé římské šlechtice – mluvíš s Ženichem, čteš-li, mluví k Tobě On“ (*Ep. 22, 25*). Studium a meditace Písma činí člověka moudrým a vyrovnaným (*srov. In Eph. prol.*). K hlubšímu proniknutí do Slova Božího je zajisté třeba trvalé a opakované důvěrnosti. Jeroným to doporučuje knězi Nepotianovi takto: „Čti hodně často božská Písma, ba ani neodkládej Svatou knihu z rukou. Tady se nauč to, čemu máš vyučovat“ (*Ep. 52, 7*). Římské paní jménem Leta dával k výchově její dceři tyto rady: „Ujisti se, že studuje každý den nějakou část Písma... Po modlitbě ať následuje četba, a po četbě modlitba... Ať namísto šperků a šatů miluje božské knihy“ (*Ep. 107, 9, 12*). Meditací a poznáváním Písem se „nabývá duševní rovnováhy“ (*Ad Eph., prol.*). Jenom hluboký duch modlitby a pomoc Ducha svatého nás mohou přivést k porozumění Bible: „při interpretaci Písma svatého máme vždy zapotřebí pomoci Ducha svatého“ (*In Mich. 1, 1, 10, 15*).

Vroucí láska k Písmu tedy prostupovala celým Jeronýmovým životem; láska, kterou se ustavičně snažil probouzet také ve věřících. Jedné své duchovní dceři doporučoval: „Miluj Písmo svaté a moudrost bude milovat tebe, miluj ho něžně a bude tě střežit, vaň si ho a dostane se ti jeho

něhy. Kéž je ti jako tvé náhrdelníky a tvé náušnice“ (*Ep. 125, 11*). A také: „Miluj znalost Písma, a nikoli neřesti těla“ (*Ep. 125, 11*).

Jeronýmovým základním metodickým kritériem interpretace Písma byl soulad s učitelským úřadem Církve. Nikdy nemůžeme číst Písmo sami. Narazíme na mnoho zavřených dveří a snadno sklouzneme do omylu. Bible byla psána Božím lidem a pro Boží lid z inspirace Ducha svatého. Pouze ve společenství s Božím lidem můžeme jako „my“ děti Boží skutečně přistoupit k jádru pravdy, kterou nám chce říci Bůh. Autentická interpretace Bible musela být podle Jeronýma vždycky v harmonickém souladu s vírou katolické Církve. Nejedná se o požadavek, který by byl uložen této Knize zvnějšku. Sama tato Kniha je hlasem putujícího Božího lidu a jenom ve víře tohoto lidu se nacházíme v té správné tónině, abychom rozuměli Písmu svatému. Jeroným proto připomínal: „Zůstávej pevně přimknut ke zdravé tradici, v níž jsi byl vyučen, abys mohl povzbuzovat podle zdravé nauky a potírat ty, kteří jí protičeří“ (*Ep. 52, 7*). Právě vzhledem k tomu, že Ježíš Kristus založil svou církev na Petrovi – usuzoval Jeroným – musí každý křesťan být ve společenství „s katedrou svatého Petra. Víím, že církev je zbudována na této skále“ (*Ep. 15, 2*). A v důsledku toho bez okolků prohlašuje: „Jsem ve společenství s kýmkoliv, kdo je sjednocen s katedrou svatého Petra“ (*Ep. 16*).

Jeroným neopomíjel ani etický aspekt. Často poukazyval na povinnost shody života s božským Slovem. Pouze žijeme-li je, nalézáme také schopnost mu rozumět. Tato důslednost je pro každého křesťana neodmyslitelná, a zejména pro kazatele, aby jej jeho činy, kdyby byly v rozporu s jeho promluvami, nepřivedly do rozpaků. Jeroným pobízí kněze Nepotiana takto: „Ať tvé skutky nepoprou tvá slova, aby se nestalo, až budeš kázat v kostele, že si někdo v duchu řekne: «Proč tedy právě ty tak nejednáš?». Vskutku roztomilý je učitel, který s plným žaludkem obšírně pojednává o půstu; i lupič může pranýřovat lakotu, ale v Kristově knězi musí panovat shoda mezi myslí a slovem“ (*Ep. 52, 7*). V jiném svém listě Jeroným zdůrazňuje: „Zahanben je ten, kterého odsuzuje vlastní svědomí, třebaže jeho nauka je skvělá“ (*Ep. 127, 4*). Stále v téže kontextu důslednosti pak podotýká: evangelium musí být přeloženo do skutků opravdové lásky, protože v každé lidské bytosti je přítomna samotná osoba Krista. Jeroným radí např. presbyterovi Pavlínovi, jenž se pak stal biskupem v Nole a svatým: „Pravým chrámem Kristovým je duše věřícího: okrášli tento svatostánek, ozdob jej, slož v něm své dary a přijmeš Krista. Proč zdobit stěny drahocennými kameny, když Kristus umírá hladu v osobě chudého?“ (*Ep. 58, 7*). A Jeroným konkretizuje: je zapotřebí „šatit Krista v chudých, navštěvovat ho v trpících, sytit jej v hladovějících, dát mu příbytek v bezdomovcích“ (*Ep. 130, 14*). Láska ke Kristu, živená studiem a meditací, nám dá překonat každou obtíž: „Milujme také my Ježíše Krista, vždycky hledejme jednotu s ním: potom se nám bude zdát snadné i to, co je obtížné“ (*Ep. 22, 40*).

Jeroným, kterého Prosper z Akvitánie nazval „příkladem

k jednání a učitelem lidského rodu“ (*Carmen de ingratis, 57*), nám zanechal také bohatou a rozmanitou nauku křesťanského asketismu. Připomíná, že odvážná snaha o dokonalost vyžaduje stálou bdělost, časté, byť rozvážené a umírněné umrtvování, ustavičnou intelektuální či manuální práci, aby se předešlo zahálce (*srov. Epp. 125, 11 a 130, 15*), a zejména poslušnost Bohu: „Nic se nelíbí Bohu tolik jako poslušnost, která je nejznamenitější a jedinečnou ctností“ (*Hom. de oboedientia: CCL 78, 552*). Součástí cesty askeze se může stát také praktikování poutí. Jeroným dal impuls zejména poutím do Svaté země, kde byli mnozí poutníci přijímání a hoštění v domech, které byly zbudovány vedle kláštera v Betlémě díky velkodušnosti vznešené paní Pavly, Jeronýmovy duchovní dcery (*srov. Ep. 108, 14*).

Nakonec nelze přejít mlčením přínos, který zanechal Jeroným na poli křesťanské pedagogiky (*srov. Epp. 107 a 128*). Navrhuje formovat „duši, která se má stát chrámem Páně“ (*Ep. 107, 4*), „cenným drahokamem“ v očích Boha (*Ep. 107, 13*). S hlubokou intuicí radil, aby byla uchováвана před zlem a hříšnými příležitostmi, vystříháním se dvojakých a rozmařilých známostí (*srov. Ep. 107, 4 a 8–9; srov. též Ep. 128, 3–4*). Vybízí především rodiče, aby vytvářeli kolem svých dětí klidné a radostné prostředí, podněcovali je ke studiu a k práci chválou i soutěživostí (*srov. Epp. 107, 4 a 128, 1*), povzbuzovali je k překonávání těžkostí, utvrzovali je v dobrých návycích a chránili před osvojováním si těch špatných, protože – jak píše s uvedením citace výroku Publilia Syra, který znal ze školy – „stěží dokážeš odstranit ty věci, které si s klidem osvojuješ“ (*Ep. 107, 8*). Rodiče jsou hlavními vychovateli dětí, prvními učiteli života. Velmi jasně Jeroným klade na srdce matce jedné dívky a s odkazem k jejímu otci, přičemž vyjadřuje jakoby základní požadavek každého lidského tvora, který se rodí k životu: „Ať v tobě nalézá svou učitelku a její nezkušené dětství ať na tebe hledí s obdivem. Ať ani v tobě, ani ve svém otci nikdy nespatri postoje, jejichž napodobování vede ke hříchu. Pamatujte na to, že ji můžete vychovat spíše příkladem než slovy“ (*Ep. 107, 9*). Mezi hlavními Jeronýmými intuicemi jakožto pedagoga je třeba poukázat na důležitost, kterou přikládal zdravé a ucelené výchově již od nejtělejšího dětství, výjimečné odpovědnosti, která rodičům náleží, naléhavosti seriózní mravní a náboženské formace a požadavku studia, aby byla lidská formace úplná. Dalším aspektem, který byl ve starověku dosti řídký, ale který náš autor považoval za velice důležitý, byla podpora žen, kterým přiznával právo na úplnou formaci: lidskou, školskou, náboženskou a profesní. Právě dnes vidíme jak výchova osobnosti v její celistvosti, výchova k odpovědnosti před Bohem a před lidmi jsou tou pravou podmínkou každého pokroku, každého míru a každého smíření a odstranění násilí. Výchova před Bohem a před lidmi. Písmo svaté nám nabízí průvodce touto výchovou a tím i pravým humanismem.

Nemůžeme zakončit tyto zběžné poznámky o velkém církevním otci bez zmínky o účinném přínosu, který poskytl

uchováním platných a pozitivních prvků hebrejské, řecké a římské kultury v rodící se křesťanské civilizaci. Jeroným uznal a osvojil si umělecké hodnoty, bohatství citů a harmonii obrazů, které se vyskytují u klasiků a vychovávají srdce i fantazii k ušlechtilému citění. Do středu svého života a své činnosti položil především Slovo Boží, které ukazuje člověku stezky života a zjevuje mu tajnosti svatosti. Za to vše mu právě v dnešní době nemůžeme nebýt hluboce vděční.

*přeložil Milan Glaser
převzato z www.radiovaticana.cz
předchozí část si můžete přečíst na adrese
<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=8649>*

Svatost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Pavel Daněk Jana Ulrichová
Dvořákova 947/18 Havlíčkova 1179

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Adam Ručka Adéla Zbranková
Valentýna Adamičková

Lešná

Vojtěch Tobola

Na konec své pozemské cesty došli

Branky

Arnošt Hatlapatka *29. 10. 1937 +9. 11. 2007, Bynina 92

Valašské Meziříčí

Kristina Nováková *24. 2. 1926 +13. 10. 2007, Krhová 135

Jan Pernický *15. 5. 1932 +21. 10. 2007, Jasenice 18

Albína Žlebková *9. 3. 1934 +23. 10. 2007, Kollárova 504

Blanka Bajarová *10. 7. 1945 +24. 10. 2007, Mštěnovice 10

Jan Bušík *10. 8. 1926 +24. 10. 2007, DD Podlesí

Marta Kopřivová *2. 1. 1928 +27. 10. 2007, Jasenice 27

Mariánské informace

- V sobotu 1. prosince 2007 pojedou autobus do ČM Fatiny Koclířov na slavení 1. mariánské soboty a při příležitosti vstupu do adventní doby. Je nutné se mi přihlásit. Odjezd autobusu v 10.45 hodin od nádraží ČSAD.
- V neděli 16. prosince 2007 proběhne ve farnosti Starý Jičín Adventní fatimská rekolekce za účasti vedení Fatimského apoštolátu. Bude příležitostí i ke svátosti smíření. Začá-

Anketa

V minulém čísle Života farností byla vyhlášena anketa na téma „Proč někteří rodiče nedávají děti na církevní školu. Co si asi myslí“.

Do konce řádného termínu této ankety byly celkem odevzdány čtyři vyplněné anketní lístky. Odpovědi, které jsem dostal, jsou zajímavé.

Vzhledem k tomu, že se v naší farnosti rozdává asi 1 000 kusů ŽF, není to mnoho. Chápu ale, že se problematika ankety netýká všech našich čtenářů. Přesto nechci anketu ještě vyhodnocovat, čekám totiž, že se ke mně dostanou další anketní lístky. V kostele zůstaly ŽF, ve kterých je anketa. Zkuste si tedy prosím udělat čas a anketu vyplnit. Odpověď mohou i ti, kteří již doma děti školou povinné nemají anebo naopak se jejich děti do školních lavic teprve chystají, pokud znají názory těch ostatních. Vyhodnocení ankety bude v lednovém vydání ŽF.

o. Pavel

Netradiční koncert

Dne 28. listopadu 2007 v 19.00 hodin vystoupí v našem farním kostele formace The Glory Gospel Singers z New Yorku.

Lístky je možné zakoupit v Informačním centru ve Valašském Meziříčí nebo 30 minut před koncertem. Cena jednoho lístku je 180 Kč. Jedná se o černošskou hudbu, která je velmi živá, rytmická a snaží se do Boží chvály vtáhnout celého člověka. Jeho duši, tělo, srdce, city atd. Zpěváci se snaží strhnout ke spolupráci a zpěvu i posluchače. Tyto řádky můžete chápat jako pozvání anebo varování, pokud preferujete pasivní poslech hudby, při kterém od vás nikdo nic neočekává.

o. Pavel

tek ve 14.00 hodin a ukončení kolem 16 hodin.

- Mám formuláře přihlášek exercicií P. Eliase Velly ve dnech 24.–27. března 2008 a víkendového semináře „Vnitřní uzdravení v Božím milosrdenství“ ve dnech 28.–30. března 2008 a exercicií P. Josepha Billa ve dnech 17.–24. srpna 2008 (mládež do 30 let) a od 31. srpna do 7. září 2008 (starší 30 let). Zájemcům mohou předat.

Václav Chládek

Život farností číslo 11, ročník XIV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře. Sazba a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 25. listopadu 2007.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>